

har en hel Del at betyde. Jeg skal nemlig gjøre opmærksom paa, at naar man skal bruge Navnene Politichef, Politiiinspektør og Politiasistent, saa vil man ikke kunne faae de Folk, som man nødvendigvis maa have, Folk, som kunne holde et saadant Statspolitii paa et saadant Niveau, at det ikke efter 20, 30, maaste 50 Aar er af en saadan Bestaafenhed, at det ikke længer kan opfylde den Opgave, som Staten stiller til det. Man kan maaste sige, at det er en ligegyldig Ting, om man taler om en Politiiinspektør eller en Kapitan, om en Politichef eller en Gendarmerioberst, om Assistent eller Lieutenant; men det er ikke ligegyldigt. Blandt Andet er det min bestemte Overbevisning, at det vil have en væsentlig Indflydelse paa de Kræfter, som det nye Korps vil faae til sin Disposition. Jeg tror, at ligesom man nu i Gendarmerikorpset har gjort sig Umage for — og det gjør man overalt, hvor man har Gendarmeri — at faae Eliten af Officerer til at kommandere, saa kan man heller ikke for Fremtiden være tjent med Andet, end have særlig udvalgte Mænd. Jeg tror derfor ikke godt, at man kan søge andet Steds hen end blandt veltjente, paalidelige Officerer, hvis Karakter og hele Virkemaade man har kjendt gennem en længere Aarrække, men under de her foreslaaede Forhold tror jeg, at man vanskelig vilde faae Officerer til at gaa ind i Korpset. Det er naturligt, saaledes som det er her og andre Steder, hvor det er Officerer, det gjælder, at Forholdet er dette, at Officererne gaa ud en vis Tid i Gendarmeriet, og saa kunne de træde tilbage i Tjenesten igjen, hvis de ikke findes egnede til Gendarmeritjenesten, eller, hvis Avancementsforholdene gjøre det ønskeligt. De beholde altsaa samtidig deres Stilling i Hæren, og det ville de Folk vanskelig opgive. Jeg tror ikke, at en Ritmester, en Oberst eller en fast Premierlieutenant paa de foreslaaede Betingelser ville gaa over i dette Korps. Jeg skal desuden bemærke, hvad der jo staar i Sammenhæng hermed, at naar det i § 3 hedder, at Embederne som Politiasistenters besættes af Justitsministeren, saa ligger deri, at de ikke skulle have kongelig Udnevnelse, at de ikke blive pensionsberettigede, hvad der ogsaa vil bevirke, at man kun med Vanskelighed vil kunne faae faste Officerer over i disse Stillinger. Man vil saa maaste kunne faae Secondlieutenanter, som søge at erhverve sig en Livsstilling, og man vil ganske vist ogsaa derigjennem kunne faae mange brugbare Folk, men i Længden tror jeg dog, at man vil komme til at savne virkelig dygtige Folk til disse Poster — maaste ikke strax, men jeg siger ogsaa udtrykkelig: i Længden.

— Naar Statspolitiet virkelig vedblivende skal være i Stand til at løse ikke blot den stedlige Opgave: at assistere Politimestrene i deres Distrikter, men ogsaa den almindelige Opgave at være til Disposition ved foresaldende Veiligheder, saa maa der udøves en stærk Kontrol med de enkelte Folk; thi ellers falde de sammen, saaledes som vi kunne se det paa mange gamle Politibetjente rundt omkring i Landet, som kunne være meget brave Menneffer, men som dog ikke egne sig til at være Medlemmer af et Statspolitii. En saadan virksom Kontrol vil imidlertid kun kunne gjenindsføres, naar man har mere end almindelig energiske og paalidelige Folk i disse ledende Stillinger. — Med Hensyn til de menige Politibetjente, saa staar der jo kun omtalt, at de skulle ansættes, forflyttes og afstediges af Politichefen; men hvad Slags Folk, man skal tage dertil, staar der ikke Noget om. Jeg tror, man skulde fastholde det i Loven, at man kun skulde have Folk til den Slags Politi, der havde gjort deres første Tjeneste i Hæren, som vare uddannede som Soldater, og som man altsaa til en vis Grad havde kjendtskab til. Derved har man dels nogen Erfaring om dem, dels faar man ogsaa lettere unge Folk. Man bør have unge Folk et vist Antal Aar, og saa kunne maaste nogle Enkelte blive længere og faae Lov til at gifte sig; men Størstedelen maa helst forsvinde igjen og afløses af Andre, saa man har et kraftigt, forholdsvis ungdommeligt Politikorps. — Da Tiden allerede er langt fremrykket, og da der jo ikke vil blive lang Tid til at fortsætte Diskussionen om dette Spørgsmaal, skal jeg indskrænke mig hertil. Jeg har kun anset det for rigtigt, efter de Erfaringer, jeg har fra det nuværende Gendarmerikorps, at gjøre opmærksom paa disse Ting.

Ordføreren (Rump): Jeg skal i Anledning af den høitærede Ministers Bemærkninger udtale Følgende. Naar vi i Stedet for militære Venevnelser have valgt Venevnelser hentede fra Politiet, er det en ganske naturlig Følge af, at dette Korps er af en anden Karakter end Gendarmeriet og ikke sorterer under Krigs- men under Justitsministeriet. Men isørigt vil Udvalgets Fler- tal ikke have Noget at indvende, hvis man af praktiske Hensyn skulde anse det for mere hensigtsmæssigt at benytte militære Venevnelser. Det vil jo i hvert Fald ikke forandre Korpsets Karakter. Den høitærede Minister gif ud fra, at man skulde udelukkende benytte Officerer til Befalingsmænd. Jeg tør ikke have nogen begrundet Mening, om dette vil vise sig at være nødvendigt,